

Arrest

nr. 275 627 van 1 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 februari 2021 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij dit verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden.

De verzoeker heeft tegen deze asielbeslissing twee beroepen ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het eerste beroep wordt op 17 februari 2021 ingesteld door Mr. Van De Velde. Het tweede beroep wordt ingesteld op 19 februari 2021 door advocaat Waldmann. Beide beroepen werden behandeld met toepassing van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij arrest met nummer 258 747 van 27 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker op 19 februari 2021 heeft ingediend.

Bij arrest met nummer 263 222 van 28 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker op 17 februari 2021 heeft ingediend.

Op 4 februari 2022 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt in het Frans opgesteld.

Op 9 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde machtigingsaanvraag onontvankelijk is. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd integraal in het Nederlands opgesteld en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.02.2022 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., S. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Georgië
geboren te K. (...) op (...).1982
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 05.08.2021 en 30.04.2019 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 04.02.2022 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 01.03.2022 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.03.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

*Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan B., S. (...) te willen overhandigen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat hij tevens een beroep heeft ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat eveneens werd getroffen op 9 maart 2022. Het blijkt te gaan om de zaak met rolnummer RvV 274 629, dewelke in het Frans zal worden behandeld. Hij vraagt om het beroep tegen dit bevel en de onderhavige zaak samen te voegen overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement), omdat het bevel werd getroffen in het verlengde van de thans bestreden weigeringsbeslissing. De verzoeker vraagt dat de zaak met toepassing van artikel 39/15 van de Vreemdelingenwet zou worden behandeld door de tweetalige kamer van de Raad.

In casu is echter geen sprake van verknochte zaken in de zin van artikel 39/15 van de Vreemdelingenwet en artikel 26 van het Procedurereglement. In het belang van een goede rechtsbedeling, dient degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering, in principe een afzonderlijk geding aan te spannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. De Raad stelt vast dat de beslissing waarvan in de onderhavige zaak de vernietiging wordt gevraagd de weigering betreft van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl de beslissing in de zaak met rolnummer RvV 274 629 een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat een politiemaatregel uitmaakt en dat gestoeld is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissingen vertonen geen dermate nauwe samenhang derwijze dat de goede rechtsbedeling zou vereisen de ertegen gerichte beroepen in één enkel arrest te beslechten. Het loutere feit dat beide beslissingen op dezelfde dag werden getroffen en dat zij beide de verzoeker betreffen, volstaat niet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“25. La partie adverse est tenue par les obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision administrative individuelle, et ainsi, notamment, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue² et de démontrer qu'elle a effectivement eu égard auxdits éléments et ce, au travers de la motivation formelle de ladite décision³. Elle devait prendre en considération la demande de voir examiné en français sa demande de séjour pour motif médical, à tout le moins expliquer pourquoi le néerlandais trouverait à s'appliquer en lieu et place, ce dont elle s'abstient.

26. La partie requérante prend un moyen de la violation de l'article 41, § 1, des lois coordonnées du 18 juillet 1966, sur l'emploi des langues en matière administrative. En effet l'acte attaqué est établi en néerlandais, alors que la demande d'autorisation de séjour des requérants, introduite le 4 février 2022, était rédigée en français et précisait : « (11) La partie requérante fait choix de la langue française pour la présente procédure », ainsi conformément au prescrit de l'article 41, § 1, des lois coordonnées du 18 juillet 1966, sur l'emploi des langues en matière administrative, la partie défenderesse aurait dû répondre à cette demande dans cette dernière langue, et à défaut, la disposition susmentionnée, qui est d'ordre public, a été violée.

27. La partie requérante rappelle que l'article 41, §1er, des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative impose aux entités administratives qui, telle la partie défenderesse, constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans leurs rapports avec les particuliers, celle des trois langues nationales dont ils ont fait usage.

28. En l'espèce, votre Conseil observera, à l'examen du dossier administratif, que la demande d'autorisation de séjour, introduite sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980, objet de l'acte attaqué, était rédigée en langue française et, qu'aux termes de l'article 41, §1er, des lois précitées, la partie défenderesse était tenue d'y répondre dans cette même langue, ce qu'elle n'a pas fait, l'acte attaqué étant établi en langue en langue néerlandaise.

29. La demande d'autorisation de séjour, ayant été introduite le 4 février 2022, soit plus de six mois après l'arrêt de votre Conseil, force est de constater que, l'article 51/4, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 n'était pas applicable en l'espèce.

(...)

30. Partant, l'acte attaqué procède d'une violation de l'article 41, § 1er, des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative.

31. Il résulte de ce qui précède que le premier moyen est fondé et suffit à l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a dès lors pas lieu d'examiner le second moyen qui, à le supposer fondé, ne pourrait entraîner une annulation aux effets plus étendus."

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat in de uiteenzetting ter ondersteuning van het enig middel elke omschrijving ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht zou schenden.

Het enig middel is wat dit betreft niet ontvankelijk.

3.2.2. In essentie voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte in het Nederlands werd opgesteld, nu hij zijn machtigingsaanvraag van 4 februari 2022 in het Frans had opgesteld. Hij betoogt dat artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet in deze zaak niet van toepassing is nu er meer dan zes maanden verstreken zijn sinds het arrest van de Raad waarbij zijn asielprocédure werd afgesloten.

De Raad wijst erop dat artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken als volgt bepaalt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend."

De Raad wijst er evenwel op dat de taalregeling voor beslissingen inzake aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet steeds onder het toepassingsgebied valt van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 1, §1, 1° van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt immers als volgt: *“Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk : 1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet”*. (onderlijning toegevoegd)

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorziet ter zake in een eigen taalregeling, zodat voor de situaties die onder deze taalregeling vallen de taalwet in bestuurszaken niet van toepassing is (RvS nr. 92.926, 1 februari 2001).

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.” (onderlijning toegevoegd)

Uit de stukken van het administratief dossier blijken onder meer de volgende relevante feiten:

- Op 13 augustus 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De verzoeker wordt ervan in kennis gesteld dat dit verzoek overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in het Nederlands.
- Op 3 februari 2021 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is (veilig land van herkomst). Tegen deze beslissing worden twee beroepen ingesteld bij de Raad (zie feiten uiteenzetting *supra*).
- Bij arrest met nummer 258 747 van 27 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker op 19 februari 2021 heeft ingediend (rolnummer 258 877).
- Bij arrest met nummer 263 222 van 28 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker op 17 februari 2021 heeft ingediend (rolnummer 259 147).
- Op 4 februari 2022 dient de verzoeker de voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt in het Frans opgesteld.
- Op 9 maart 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard met een beslissing die integraal in het Nederlands is opgesteld.

Toen de verzoeker op 4 februari 2022 zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, waren er aldus minder dan zes maanden verstreken sinds 's Raads arrest met nummer 263 222 van 28 oktober 2021 waarbij verzoekers procedure om internationale bescherming werd afgesloten. Middels dit arrest verwierp de Raad het beroep dat de verzoeker op 17

februari 2021 had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2021.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, diende de beslissing omtrent de op 4 februari 2022 ingediende machtigingsaanvraag krachtens artikel 51/4, § 3, van de Vreemdelingenwet wel degelijk in het Nederlands te worden opgesteld. Artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken is *in casu* niet van toepassing.

De aangevoerde schending van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken mist feitelijke en juridische grondslag.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De taal waarin een weigeringsbeslissing wordt opgesteld houdt evenwel geen verband met de juridische en feitelijke overwegingen die deze weigeringsbeslissing onderbouwen. De formele motiveringsplicht houdt bijgevolg niet in dat het bestuur moet motiveren waarom de beslissing in het Nederlands, en niet in het Frans, wordt getroffen. Bovendien valt niet in te zien hoe de verzoeker geschaad zou zijn door het gebrek aan een uitdrukkelijke motivering omtrent de taal die wordt gehanteerd. Hij heeft ter zake immers een concrete betwisting kunnen naar voor brengen.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE